

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Hebt u nou het idee dat u hier vanavond op een *feest* bent?

Is er hier een feeststemming – bent u vrolijk en blij van hart, uitgelaten van dankbaarheid?

Ik denk dat de meesten zich bij een feest toch wel wat anders voorstellen: slingers en ballonnen, goede muziek, een hapje en een drankje, gezelligheid, leuke vrienden en kennissen om mee te kletsen, etc.

Veel van die ingrediënten missen we hier in de kerk.

Toch is het feest vandaag, want het is dankdag voor gewas en arbeid.

Dat is zo een goede gewoonte, om aan het eind van een werkseizoen op het land, als de oogst is binnengehaald, op een doordeweekse dag dankbaar stil te staan bij alles wat de Here heeft gegeven. Om samen feest te vieren!

In het bijbelgedeelte dat de tekst is voor deze preek hebben we gelezen hoe de Israëlieten dankdag moeten vieren. De Here heeft daar zelf regels voor gegeven. Het heette toen alleen geen dankdag, maar loofhuttenfeest, op andere plaatsen ook wel ‘feest van de inzameling’. Het loofhuttenfeest is een echt oogstfeest: ...*wanneer het graan is gedorst en de druiven zijn geperst...* De combine is over het land geweest, het koren is binnengehaald, de aardappels kunnen naar de fabriek en het maïs naar de schuur.

Israël was een echt agrarisch volk, dat dicht bij de natuur leefde. Ieder had wat vee, een eigen akkertje, olijfbomen of een wijngaard. En als de druiven waren geoogst, werden ze daarna in stenen perskuipen platgetrapt. Met (hopelijk gewassen) blote voeten stampte men de druiven plat, zodat het sap eruit kwam. Dit werd dan opgevangen in koele kelders onder de grond.

En als dat allemaal achter de rug is, mag het volk feestvieren. Dat is tenminste wel wat de Here graag ziet en wil: dat zijn kinderen feestvieren. De Here geeft zelfs **opdracht** om vrolijk en blij te zijn: *U moet voor de Here uw God feestvieren...* En dat maar liefst 7 dagen lang! Kom daar nou eens om! Zo feestvieren als in Israël, dat *kunnen* wij niet eens meer! We gunnen ons niet eens de tijd om 7 dagen ‘niks te doen’, zoals we dat dan zeggen. Alsof feestvieren en vrolijk zijn niet belangrijk is! *Genieten* van al het goede dat de Here heeft gegeven. Want dat is namelijk het goede en mooie van zo’n feest van een week lang, dat je er daardoor nadrukkelijk bij stil staat, en je heel goed bewust wordt, *dat* de Here geeft en *wat* de Here geeft. Veel meer dan door een dankdagdienst van amper een uurtje.

Nee, in Israël konden ze feestvieren! Het loofhuttenfeest was het grootste, belangrijkste en drukste feest. Vrolijk van karakter: er werd gedanst en gezongen, muziek gemaakt met tamboerijn, triangel en allerlei andere muziekinstrumenten en in optochten gelopen.

En iedereen moet meedoen: kinderen, volwassenen, personeel, mensen die niet zelf land en dus opbrengst hadden (in die tijd de levieten), mensen die – zoals we dat zo mooi zeggen – aan de onderkant van de maatschappij leven en niet zelf een inkomen hebben (in die tijd weduwen en wezen) en niet te vergeten de buitenlanders, de asielzoekers. Iedereen zal er bij zijn. Iedereen moet meevieren. Daar zit achter de gedachte van het *delen*: niemand mag het gevoel krijgen aan de kant te staan, anderen mogen delen in al het goede dat je zelf gekregen hebt. Als God je reden tot dankbaarheid geeft, mag je ook anderen laten delen in je dankbaarheid. Christelijk feestvieren is altijd een sociaal, een diaconaal gebeuren!

Daaruit kun je ook opmaken, dat dit 7 dagen feestvieren maar niet een losgeslagen bende is, waarbij iedereen hevige *heavy* uit z’n dak gaat, zich het laplazarus drinkt, en zich aan God

noch gebod stoort. Het is niet het 'laten we eten en drinken en vrolijk zijn want morgen sterven wij'. Het is ook niet 'pakken wat je pakken kunt'. Het dankbaar en blij feestvieren van de Israëlieten is altijd een **feestvieren met de Here**. Het is weliswaar een feest *van* mensen, maar tegelijk ook een feest *voor* de Here. Het is een feestvieren met de Here - dát bepaalt de stijl van dit feest!

→ Zouden wij dat ook kunnen: feestvieren met de Here?

Waarom heet het eigenlijk loofhuttenfeest? Dat kwam, omdat de Israëlieten tijdens die feestweek allemaal hutjes van takken en bladeren maakten, bovenop het platte dak van hun huis, op de pleinen van de stad of in de voorhoven van de tempel. Niet voor de sier of om er een prijs mee te winnen, maar om er een hele week lang in te wonen, te leven en te slapen. Want deze eenvoudige en schamele optrekjes *symboliseren* iets. Ze herinneren het volk aan hun 40 jarige zwerftocht door de woestijn. Toen had het volk geen mooie huizen zoals nu, had het geen goede akkers en aangelegde wijngaarden, zat het zonder werk en geregeld inkomen. Toen was het een volk van asielzoekers, mensen zonder vaste woon- of verblijfplaats. En toch: was het toen tekort gekomen? Heeft het volk ooit gebrek geleden? Nee, want de Here zorgde voor hen. De Here zorgde zelf voor eten en drinken en veiligheid. En daar moest het volk nu aan blijven denken: dat de Here geeft, dat de Here zorgt, dat Hij trouw is en in liefde naar zijn volk omziet. In die *afhankelijkheid* moet je niet alleen willen leven als je in de piepzak zit, als het allemaal slecht of niet zo lekker gaat, maar vooral ook als het je voor de wind gaat. Denk dan niet opeens dat het allemaal *vanzelf* gaat, dat je het *verdiend* of misschien zelfs wel er *recht* op hebt. Vergeet nooit dat God het aan je geeft als een cadeau.

Want: de Here zal immers al uw werk zegenen en u een rijke oogst geven. Vier daarom uitbundig feest. De Here zegent. Dat is een bekend woord, **zegen**. Maar wat betekent het eigenlijk? Is het zoiets als dat je op biddag een verlanglijstje aan de Here geeft en dan op dankdag er voor bedankt dat je alles wat er op stond ook daadwerkelijk gekregen hebt? Nee! Zegenen heeft veel meer in zich dat God aan je geeft wat je *nodig* hebt, wat *goed* voor je is, dat Hij je *helpt* en voor je *zorgt* in alles wat je doet en mee te maken krijgt.

Want net zoals het voor kinderen niet goed is als ze alles krijgen wat er op hun verlanglijstje staat, zo krijg je als kind van de Here ook niet alles waar je om vraagt. Misschien krijg je wel helemaal niks van waar je om gevraagd hebt. Misschien gaat het zelfs wel helemaal niet goed met je, gaan de zaken slecht, zijn de vooruitzichten somber, heb je nog steeds geen werk en wordt het ook steeds lastiger om een baan te vinden, kwakkel je met je gezondheid en ben je ongerust over de aftakeling van je lichaam.

Nou, da's mooi, om dan *dankbaar* te zijn! Om in zulke omstandigheden feest te vieren! En denk 's aan de oorlog in Afghanistan, aan al die duizenden op de vlucht voor oorlog en geweld, aan al die miljoenen die honger lijden, aan Irak en Darfur en ...

Hoezo dankdag!? We kunnen beter weer *biddag* houden!

Ja, en toch wil de Here dat we danken. Dat dankbaarheid ons hart vult. Dat we vrolijk zijn en feestvieren. En dat, omdat Hij zegent. Omdat Hij geeft wat je nodig hebt. Omdat Hij geeft wat goed voor je is. Omdat Hij je helpt en voor je zorgt. Omdat je zijn kind bent en Hij alles wat er gebeurt voor jou doet meewerken ten goede. Dat zie je niet altijd. Dat ervaar je zeker niet altijd. Maar het *is* wel zo, dat mag je geloven, want de Here heeft het zelf gezegd. Hij die alles in zijn hand heeft en de toekomst overziet, *Hij zegt het zelf: Voor jou laat Ik alles meewerken ten goede*. Kijk, wij zien alleen maar dit moment, dat wat ons gebeurt en overkomt, en dan snap je het lang niet altijd. Maar God overziet je hele leven, kent je hele tijdlijn. En daarin past het, krijgt het een plek en doel en betekenis.

Als je dat weet, kun je dan toch niet dankbaar zijn!? Door je tranen heen toch lachen. Want God is God, en God is trouw. Vergeet niet dat Hij jouw naam in z'n handpalmen heeft gegrift, dat Hij je draagt op arends vleugelen.

De Here wil dat we danken. Dat we concreet benoemen al het goede en mooie dat Hij geeft.

- Om te kijken of wij nog weten en beseffen hoe *geweldig* het is dat je kind van Hem mag zijn, dat je mag delen in zijn liefde en genade, dat Hij je al je zonden wil vergeven, dat de Here Jezus zijn leven gegeven heeft om jou te verlossen en bevrijden.

- Om te horen of wij nog weten en beseffen hoe *bijzonder* het is dat we in een vrij land leven, waar we ongestoord kunnen geloven en ook als gemeente bij elkaar komen, waar je mag zeggen wat je denkt en gelooft.

- Om te zien of wij nog weten en beseffen dat het *niet vanzelfsprekend* is dat er elke dag eten en drinken op tafel staat, dat je kracht krijgt om je werk te doen, dat je naar school mag gaan, dat er goede medicijnen en gezondheidszorg is, dat de aardappels geogst konden worden.

→ Tel je zegeningen! Zie je ze?

Naar een feest ga je altijd met een cadeau. Degene die het feest geeft bied je iets aan als blijk van dank en waardering.

Om de dank voor al Gods zegeningen geen holle klank te laten zijn, geen loze woorden, maar ook echt zichtbaar, concreet te maken, wordt het volk opgeroepen *niet met lege handen voor de Here te verschijnen*. Nee: *ieder moet geven naar de mate waarin de Here uw God hem gezegend heeft*. Dit lijkt me duidelijke taal.

Dank moet zichtbaar zijn. Daarom wil de Here dat we vrolijk zijn en blij, dat we echt *feestvieren!*

Dank moet zichtbaar zijn. Daarom wil de Here ook dat we niet met lege handen komen, maar dat je Hem iets aanbiedt, iets *teruggeeft* van wat Hij jou gegeven heeft. Een gave brengen waarmee je je dank laat zien, je dankbaarheid mee onderstreept.

De kinderen hebben vanmiddag allemaal eten en andere dingen meegenomen om dozen te vullen voor de Dorcasactie. Prachtig was dat! Zo kunnen we arme mensen helpen.

In de collecte vanavond mag u uw gaven geven voor een project in Kiev, waar onze zendelingen werken. Er zal een autobusje van worden gekocht om mensen mee te bezoeken en ook om ze naar de kerk te brengen.

Zo kunnen we laten zien hoe dankbaar we zijn, dankbaar voor de zegen van de Here God over ons leven.

En de Here Jezus zegt: *alles wat u voor deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt u voor Mij gedaan!*

Hoeveel moet je geven? Naar de mate waarin de Here je gezegend heeft, lezen we. Hoe meer de Here God je gezegend heeft, hoe meer je ook *kunt* geven. Het gaat dus om een gave die je je kunt veroorloven. En laat daarbij je hart spreken: want dan zijn twee koperstukjes van een arme weduwe die ieder dubbeltje om moet draaien namelijk veel meer waard dan 100,- van iemand die z'n hand niet omdraait bij het kopen van cd's, gsm-etjes of wat voor apparatuur ook maar. Laat zien dat je niet aan je bezit, je eigendom, je geld *vast* zit. Maar dat je dankbaar bent dat je 't hebt gekregen en er nu ook in afhankelijkheid van wilt leven. God heeft de *blijmoedige, de vrolijke, de feestvierende* gever lief!

→ Kunt u *blij* geven en delen?

Je zou het misschien niet zeggen, maar het is echt waar: het is feest vandaag. Feest, hier in de kerk. Want we mogen ook dit jaar weer dankdag voor gewas en arbeid houden. We mogen blij zijn. We mogen onze gaven aan de Here geven. En we mogen Hem danken omdat Hij gaf wat we *nodig* hadden, omdat Hij trouw houdt tot in eeuwigheid.

Amen